

Pomladni mrazovi.

VII.

Drugi dan je bila sobota in pri Mornikovih so nehali že popoldne s šivanjem. Jernejček je nesel obleko županu, in ta mu je dal za pot kar dve desetici. Vprašal je boječe po Dolenčevem Janezu in župan mu je odgovoril, da je nekje na dvorišču ali pa v hlevu.

Jernejček je našel svojega rojaka v hlevu, ko je ravno pospravljaj svoje reči v majhen kovčeg.

„Janez, kaj pa je to?“ ga je vprašal ves začuden. „Pa ne, da jo misliš že pobrisati?“

„Hm, seveda jo mislim, pa še nocoj“, je odvrnil Janez. „Gospodar mi je včeraj rekel, naj kar grem, ker ne more z mano ničesar početi. ‚Dobro dobro‘, sem si mislil, v nedeljo bom tedaj že doma! Ravnoprej sem bil gori pri njem in odpustil me je prav dobrohotno . . . Juhé, nikdar več ne bom gledal teh krajev!“

Janez je začel ves vesel žvižgati in vrgel zadnjo stvar v kovčeg. „No, ti pa ostani zdrav in bodi priden, da bo enkrat kaj iz tebe“, je potem nadaljeval.

„Veš, Janez, pozdravi še naše“, mu je naročal Jernejček v slovo.

„Eh, le bodi brez skrbi — prav gotovo jih bom, saj smo sosedi! — Toda zdaj moram še v sosedno vas, da se poslovim od Rebernikovéga. Z Bogom, Jernejček!“

Podala sta si roke in Janez je odkorakal žvižgaje po poti. Jernejček je dolgo gledal za njim in si mislil:

„Srečni človek!“

Začutil se je osamljenega . . . Tedaj tudi ta gre od njega in on bo ostal sam, brez tovariša na tuji zemlji. —

„Ne, jaz ne ostanem!“ je mrmral sam s sabo, ko je stopal proti Mornikovi hiši . . .

Ko je prišel domov, mu je pritekla Elica naproti in mu klicala:

„Nejček, dobro, da si prišel! Meni je bilo tako dolgčas! — Pojdi, pojdi, da boš naredil moji ubogi punčki posteljico. — Saj boš, Nejček, kaj?“

Jernejček je storil to z veseljem. Pridno sta zbijala z Elico deščice, ki jih je izrezal Mornik sam. Zbijala sta in zbijala — in nazadnje je bila posteljica gotova. Zraven sta kramljala in Jernejček je bil zgovoren, zlasti, ker ni bilo Rogerja doma, in Elici se je zdel strašno vesel.

A da bi bila poznala Jernejčkove otožne misli, bi gotovo ne bila uro pozneje pravila svojemu očetu, da se je Jernejček ves spremenil. Hitela je namreč naproti Morniku, ki je prihajal sem od vasi. —

Jernejček je sedel sam v sobi. Skozi odprto okno je gledal kakor včeraj na sinje planine in še večje hrepenenje se ga je polastilo. Solnce se je že bližalo zatonu in lahen vetrič je šumel zunaj med listi drevja. Sem

od vasi pa so prihajali ubrani glasovi jasnih zvonov, ki so oznanjali zemlji delopust, kajti jutri je Gospodov dan . . .

Pri teh glasovih so se zbudili v dečkovi duši spomini na davno odbegle dni, vstajali so in se zopet razgubili s smehljajočimi ali pa žalostnimi obrazi . . . Zdelo se mu je, da tudi ti vabijo kakor vrhovi planin, naj gre domov k svoji mami, k Minici . . . proč od zlobnega Rogerja! . . .

Zvonovi so zvonili vedno jasneje čez mirne poljane in visoko gori v gore se je razlegal njih don . . . In drevje je začelo šepetati in se lahko sklanjati, kot bi tudi hotelo oznanjati, da je jutri Gospodov dan, dan miru. — Čez vso naravo so se pa razlili zadnji rumeni solnčni žarki in se razgubili med trudnim cvetjem.

Jernejčku so tekle solze po licu in njemu se je zdelo, da zvoní tudi v njegovi duši . . . A ti glasovi so skriti, da jih nihče ne čuje, in ti glasovi so tako skrivnostni, da jih umeje le on — — „Domov . . . domov“ . . ., odmeva po njegovi duši, „proč od tod, kjer te tepejo, četudi si nedolžen!“

Glasovi v njegovi duši so se večali in deček je ves vzkoprnel od njihove moči. Vstal je in se nagnil skozi okno — a kakor da bi ga bilo sram, se je hitro odmaknil od okna, sedel na stol in obrisal solze . . .

V tem je stopil Mornik z Elico v sobo. Dekla je prinesla večerjo in dasi še ni bilo Rogerja, so vendar povečerjali. Elici se je čudno zdelo, da ni Jernejček več tako zgovoren; toda oče jo je potolažil, češ, da je Jernejček od dela preveč truden, da se torej spodobi, da gre spat, kakor njena punčka, ki je sladko sanjala v novi posteljici . . .

Zvečer je sedel Jernejček pri mali mizici in bral iz knjige, ki mu jo je podarila Elica. Toda pri tem so mu uhajale misli na dom in strah ga je obhajal pred Rogerjem, ki se še vedno ni vrnil domov. Čital je in čital — a sam ni vedel kaj. Vsak šum ga je preplašil: kajti mislil je, da prihaja oni, katerega se tako boji . . .

Naposled je vendar prišel.

S težkimi koraki je stopil v sobo in se skoro opotekel. Jernejček je spoznal, da je pijan, in zazebló ga je po vsem životu.

Roger se je vsedel na stol in vzdignil nogo. „Na, doli!“ se je zadril nad dečkom, ki je hitro priskočil in mu potegnil črevlje z nog. Toda, ko je vstal, ga je sunil pijani pomočnik z nogo tako krepko, da je ubogi deček odletel daleč v kot in zadel z glavo ob zid. Z glasnim ropotom so padli črevlji na tla.

„Pes“, je renčal Roger, „pes!“ . . . a potem se je zavalil na posteljo in kmalu začel glasno smrčati . . .

Jernejček je vstal od tal in se jel tiho slačiti. Potem je ugasnil luč in legel spat. Dolgo, dolgo je strmel v črni strop — a misel za misljo se je rodila v njegovi glavi . . .

Ne, niti dneva ne ostane več tu! — Ta sklep mu je popolnoma potrdil današnji dogodek. Prej je še vedno upal, da se bo Roger skesal in lepo ravnal ž njim. Toda prevara, sama prevara . . . Proč od tod, proč!

Ali kaj poreče mati, če pride kar naenkrat domov? Ali se ne bo razžalostila, ker je ni ubogal, da bi ostal tu? — Ne, ne — povedal ji bo vse, s solzami ji bo potrdil, kako nesrečen je bil tu . . . In mati bo vesela, da je ušel trpinčenju. — Ali kaj poreče Mornik? Vedno mu je bil dober in naklonjen in žalil ga bo njegov beg . . . Toda kaj more on za to? — In Elica? . . . Ali ne bo huda nanj in ali ne bo jokala, ker je zbežal? — Eh, Elica bo kmalu pozabila nanj, kakor vsi drugi . . .

„Šel bom“, je ponavljal Jernejček in nobena solza mu ni porosila nocoj bledih lic, ko je gledal skozi okno v košček neba, kjer je žarelo tistih pet zvezdic kakor prvi večer . . . V njegovem srcu je vstala trda upornost. Ali sme tak človek, kakršen je Roger, delati z mano, kakor se mu poljubi? vpraševal se je. Samemu sebi je odgovarjal, da ne, in zdelo se mu je, da tudi one zvezdice na nebu odmigavajo in da pod oknom šumé jablane: „Ne . . . ne“ . . .

„Šel bom“, je ponovil glasneje, „bo že kako! Povsod je bolje kakor tukaj.“ —

Ko je storil ta sklep, je zmolil — a potem je zaspal in ponavljal še v sanjah: „Šel bom . . . šel bom“ . . .

Nihče ga ni čul — le onih pet zvezdic je nemirno trepetalo na jasnem nebu . . .

Procesija.

Po polji, po polji
Procesija gre,
In prosi Boga,
Da naj On razprostrè
Čez polja in brda
Svoj blagoslov.

Vse ljudstvo pobožno
Molilo je,
Zaupno domov se
Vrnilo je;
A Bog dobrotljivi
Je prošnje čul —
Na polje se lahek
Je dežek usul.

Taras Vaziljev.

V slovo.

Z Bogom moj domači kraj,
Z Bogom zadnjikrat ti kličem!
Bom li vrnil se še kdaj
K dragi vasi, k ljubim gričem?

Daleč tja čez goro pot
Danes bo me odpeljala:
Toda rodna vas povsod
Mi nezabna bo ostala.

Slavko Slavič.

